**GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE
DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER²**

Özet

Hangi disiplinde olursa olsun eğitim her dönem üzerinde çokça durulan konular arasında olmuştur. İç mimarlık/Mimarlık gibi tasarım disiplinlerinde ilk yıl hazırlık başlangıç eğitimi olarak verilen temel tasarım eğitimi de sanat/tasarım eğitimi alanında her dönem önemini korumuştur. Bu çalışma da sürekli gündemde olan bu eğitime dijitalliğin ya da teknoloji çağının getirilerini entegre etmek adına görüş ve beklentileri belirlemeye çalışmaktadır.

Çalışmanın amacı; içerisinde bulunduğumuz mevcut koşullar ve çağın getirilerine uygun olacak şekilde, geleneksel temel tasarım eğitimi tekniklerinden farklı olacak bir uygulama ya da gelenekselden dijitale geçişte başlangıç olarak yer alabilecek yaklaşıma sahip bir işleyiş önerisi sunabilmek için öğrenci ve uzman görüşü almaktır. Çalışma nitel yöntem ile oluşturulmuş olup veri toplama aracı olarak anket ve görüşme tekniğinden faydalanılmıştır.

Temel tasarım eğitiminde dijitalliğin gerekliliğini ortaya koymak amacıyla oluşturulan çalışmada öğrencilerin büyük çoğunluğunun dijitallikten yana olduğu fakat el becerisinin geliştirilmesini de önemli buldukları, ders yürütücülerinin de dijitalliği gerekli bulduğu fakat ilk yarıyıl geleneksel eğitim metodundan faydalanılması gerektiği görüşünde olduğu görülmektedir. Bu sebeple önerilecek programda teknolojiden/dijitalleşmeden yöntem olarak faydalanacak bir kurgunun yer alması gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

¹ Nuh Naci Yazgan Üniversitesi, İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümü.

² Makale, hazırlanması planlanan doktora tez çalışması için altyapı oluşturacaktır. Temel Tasarım Eğitimiye yeni bir model/işleyiş önerisi sunmayı amaçlayan tez çalışması için, makale kapsamında gerçekleştirilen anket çalışması ile mevcut temel tasarım eğitimi güncel koşullara/gerekliliklere cevap verip vermediği ve beklentilerin ne yönde olduğu tespit edilerek bu doğrultuda bir işleyiş/program önerisi sunulacaktır.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Anahtar Kelimeler: İç Mimarlık, Eğitim, Temel Tasarım Eğitimi, Dijitallik, Teknoloji Çağı.

BASIC DESIGN EDUCATION FROM PAST TO PRESENT AND VIEWS AND EXPECTATIONS OF DIGITALIZATION IN THIS TRAINING

Abstract

No matter which discipline, education has been among the topics that have been frequently emphasized. The basic design education, which is given as the first year initial education in the design disciplines such as interior architecture/architecture, has maintained its importance in the field of art/design education in every period. This study is also trying to determine the opinions and expectations in order to integrate the returns of digitalism or technology age into this continuous education.

The aim of the study is in accordance with the current conditions and the returns of the age, it is practice that will be different from traditional basic design education techniques or to get a student and expert opinion in order to present a working proposal that can take place as a starting point in the transition from traditional to digital. The study was conducted by a qualitative method and the survey and interview technique was used as a data collection tool.

In the study designed to reveal the necessity of digitalism in basic design education, it is seen that the majority of students are in favor of digitality but they also find it important to develop dexterity. It is seen that the lecturers think that the digitality is necessary but that the traditional education method should be used in the first semester. For this reason, it has been concluded that the program to be proposed should be a fiction that will benefit from technology/digitization as a method.

Keywords: Interior Architecture, Education, Basic Design Education, Digitality, Technology Age.

Giriş

Beaux Art'tan bu yana tasarım eğitimi ve bu eğitimin nasıl ya da ne şekilde verilmesi gerektiği tartışma konusu olmuştur. Beaux Art ile başlayan ve dönem koşullarından etkilenerek Endüstrileşme ile yerini Bauhaus'a bırakan fakat her yeni oluşum ya da ekolde, kendisinden önceki ekollerin unutulmasına sebebiyet vermeyecek dinamik bir yapıya sahip olan tasarım eğitimini günümüz koşullarında ele aldığımızda dönem koşullarından olan dijital çağ ya da teknoloji /bilgi çağının bu eğitimde etkisi görülmemektedir. İç mimarlık eğitimi genelinde görülebilen bu etkilerin, temel tasarım eğitimi özelinde ele alınmadığı ve literatür taraması sonucu elde edilen bulgular doğrultusunda da bu alanda yapılan çalışmalarda eksiklik olduğu tespit edilmiştir. Başka bir deyişle 2000'li yıllar ile başlayan teknolojik ve dijital gelişmelerin tasarım eğitiminde henüz yeni bir sistem

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

oluşturmadığı, çoğu kurumun Bauhaus öğretilerini kendi yöntemlerine göre uyarlayarak bu eğitimi sürdürmekte olduğu görülmektedir.

21.yy'da olmamıza rağmen tasarım eğitimi halen 20.yy gelenekleri ile devam etmekte olup bu eğitimin 2000 sonrası doğmuş olan nesle yani z kuşağına verildiği düşünüldüğünde de mevcut durumun ya da Bauhaus ekolünün sürdürülmesi ile yürütülen işleyişin teknoloji çağına doğmuş olan günümüz gençleri için yetersiz kalabileceği düşünülmektedir. Bununla birlikte literatürde yer verilen ve temel tasarım eğitiminde yeni işleyişler geliştirmek amacı ile ortaya konulan çalışmalarda yenilik önerilerinin ise, öneri olarak kaldığı ve uygulamaya geçmediği görülmektedir. Ayrıca bu önerilerde temel tasarım eğitiminde dijitalliğin gerekliliği sorgulanmamıştır. Bu nedenle önce bu sorgulama yapıp, ardından görüşler ve öneriler doğrultusunda geleneksel eğitimden dijital eğitime geçiş aşaması olabilecek bir öneri işleyiş kurgulanmalıdır. Bu çalışma da bu doğrultuda oluşturulmuş olup, öncelikle ders yürütücüleri ile yapılacak görüşmeler ve anket çalışmaları ile onlardan görüş alınacak aynı zamanda öğrencilerden de dersin işleyişinden memnun olup olmadıklarına dair geri bildirim alınacaktır. Ve bu geri bildirimler doğrultusunda doktora çalışmasında önerilmesi planlanan işleyiş ya da program için altyapı oluşturulmuş olacaktır.

Temel Tasarım eğitiminde geçmiş, günümüz ve gelecek beklentisi kurgusu ile ele alınan çalışmada ilk olarak tasarım eğitiminin başlangıç merkezi olan Beaux Art, sonrasında büyük yankılar uyandıran Bauhaus Okulu ve temel tasarım uygulamaları ardından da mevcut temel tasarım eğitimi uygulamalarının incelenmesi ile çalışma şekillenmiş, temel tasarım eğitime yeni bir soluk getirmek amacıyla sorgulanan dijitallik beklentileri ve gerekliliğine dair görüşler ve bu doğrultuda sunulan öneriler ile de çalışma sonlandırılmıştır.

Temel Tasarım Eğitimi ve Ekoller

Tasarım toplumsal ve kültürel bir ögedir. Tasarlamak; her alanda sıkça yer verilen bir kavramdır. Tasar ya da tasar; yapılması düşünülen nesne ya da biçimlerin zihinde oluşturulmasıdır. Bu tasarımın esas özelliğidir. Tasarım kavramı, ilk olarak 19. yüzyıl başlarında bilimsel anlamda incelenmeye başlanmıştır (Aytekin, 2008, s. 29,30).

Gürer tarafından tasarım; zihinde canlandırılan ya da tasarlanan formun bir amaca hizmet edecek ve özgür, yaratıcı olacak şekilde kağıt üzerine aktarılması şeklinde tanımlanmaktadır. (Gürer, 1990, s. 23).

Temel tasarım ise mimarlık/tasarım eğitimi içinde yer alarak; onun temeline yerleştirilmiş olan görsel yanı baskın, eğitime hız kazandıran düşünüş sistemi olarak ifade edilmektedir. (Denel, 1981, s. 3).

Özer tarafından yapılan daha genel bir tanıma göre ise temel tasarım; belirli bir sanat dalında, somut verilerle belirlenen işlevlere cevap verebilecek yapıtların tasarlanarak biçimlendirilmeleri sürecince karşılaşılabilecek çeşitli durumlara karşı sanatçıları hazırlamayı amaçlayan olgudur (Özer, 2009, s. 328).

Temel Tasarım, sanat/tasarım eğitiminin verildiği bir hazırlık süreci niteliğindedir. Bu eğitim ile öğrencilere sanatın ilke ve elemanlarını öğretip, edindikleri bilgi, birikim ve becerileri çalışmalarına aktarabilmeleri beklenir. Bu doğrultuda, öğrencilerin edindikleri bilgiler ve yaratıcılıkları yardımıyla, maddeyi şekillendirmeyi, farklı malzemeleri birlikte kullanabilmeyi, renk kullanımını, boşluk-doluluk, bütünlük, ritim, vurgu, denge gibi temel tasarım ilkelerini çalışmalarına

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

aktarabilme yetisini kazanması sağlanır. Böylelikle öğrenciler kendilerinde var olan yaratıcılığı ve yeteneği keşfederek, özgün bir ifade biçimi geliştirirler.

Temel tasarım eğitimi bireye özgü duyu, düş, sezgi, düşünce canlandırma kabiliyetini ortaya çıkaran ve bu kabiliyeti estetik bir düzen ile kullanabilen, geliştirebilen yetenek düzeylerine sahip yaratıcı kişiliklerin oluşmasını sağlayan, tasarım disiplinlerinin ortak ve başlangıç eğitim sürecidir (Gökaydın, 2010, s. 42).

Seylan'a göre temel tasarım, öğrencilerin hazır bulunuşluk düzeyini belirli bir seviyeye getirmeyi, öğrencilerin kendilerini tanımasını sağlayarak onlara yargılarını kontrol etmesini ve önyargılarından arınmalarını öğretmeyi amaçlayan bir disiplin olarak doğmuştur (Seylan, 2005, s. 15).

Döneminin endüstriyel koşullarına gerekli malzemenin sağlanması, bütün tasarım disiplinlerinde görme olayının ilke ve teorilerinin oluşması ve bu ilkelerin tasarımın tüm dallarında uygulanarak daha iyi tasarımcılar yetiştirmek umuduyla temel tasarım bir eğitim dalı olarak ortaya çıkmıştır (Denel, 1970, s. 2).

"Tepecik'e (2014) göre; tasarlama eyleminde problem önce insan zihninde olgunlaşır daha sonra pratiğe dönüşür. Birey zihninde belirlediği problemi sorgular, ilişkiler kurar, yorumlar ve uygular. Tüm bunları planlarken yaratıcılığını, bilgi ve beceri birikimini dikkate alır ve kullanır. Tasarlama eylemi daima ait olduğu toplumla, zamanla ve teknolojiyle iç içedir. Teknolojik gelişmeler ve toplumsal ihtiyaçlar tasarımı, tasarım eğitiminin ortaya çıkmasını sağlamış, bunu zorunlu hale getirmiştir. Nitekim tasarım eğitiminin ortaya çıkışı da bu doğrultuda olmuştur." (Tepecik & Toktaş, 2014, s. 18).

Beaux Art

École des Beaux Art Mimarlık Okulu 19. yüzyıl sonları ve yirminci yüzyıl başında Fransız mimarlığı ve dünya mimarlığında büyük öneme sahiptir ve bu okulun gelişimi üç dönemde ele alınmaktadır (Zanten, 1977'den Aktaran Kula Say, 2014 S.34).

Ecole des Beaux-Arts dönemi uygulamanın okulla eş zamanlı yürütülerek entegre olduğu ve stüdyonun mimarlık eğitimi ile kurumsallaştığı dönemdir. Ecole des Beaux-Arts Mimarlık Okulu, günümüz stüdyo sistematığına en yakın sistemde eğitim veren ve mimari tasarım eğitiminin gelişmesinde önemli paya sahip ilk köklü mimarlık okuludur (Uluoğlu, 1990; Arıdağ ve Aslan, 2012'den Aktaran Onur & Zorlu, 2017, s. 544). Ecole des Beaux-Arts eğitimi, stüdyo geleneği ve jüri değerlendirme geleneğinin başlatıldığı dönem olması sebebi ile önem arz etmektedir (Kuhn, 2001; Doidge ve diğerleri, 2000'den Aktaran Onur & Zorlu, 2017, s. 544). Bu dönemde tasarım, genel olarak öğretilemez bir yetenek olarak varsayılmış bu nedenle de tasarım sürecinde sadece sezgisel yöntemler ön planda tutulmuştur. Bununla birlikte Beaux-Art eğitiminde sonuç ürünün süreci anlatması gerektiği konusuna önem verilmiş, bu nedenle de eğitsel önem, üretim sürecinden çok ürünün kendisine yönelik olmuştur (Uraz, 1993'ten Aktaran Onur & Zorlu, 2017, s. 544).

Mimari tasarım eğitiminin gelişiminde büyük öneme sahip iki ana paradigmadan ilki olan Beaux-Arts geleneği, stile ve tipe yönelik ürün veren tasarım anlayışı ile tarihi yinelemesi ve bunun yanı sıra, simetrik kompozisyon anlayışı, aristokratik yaklaşımı gibi özellikleri sebebiyle eleştirilmiştir (Uluoğlu, 1990'dan Aktaran Arıdağ & Aslan, 2012, s. 50). Fakat bu eleştirilere rağmen ilk stüdyo sisteminin uygulandığı yer olup adından söz ettirmektedir.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

"1666-1789 yılları okulun kuruluş ve kurumlaşma dönemidir. Okulun temeli, 1666'da kurulmuş olan Académie de France à Rome ile 1671'de kurulan Académie Royale d'Architecture'e dayanır. Burada Dersler herkese açıktır ama sadece seçilen belli kişiler 'élève' (öğrenci) olabilmektedir. Aynı zamanda Akademide işin sadece felsefesi ve teorisi öğretilmektedir. Tasarım, yani çizim ise Rönesans'tan bu yana olduğu şekliyle öğrenci tarafından ustasının atölyesinde öğrenilmektedir. İlk hoca ve müdür François Blondel önderliğindeki akademinin amacı ve yöntemi, 1686 yılına dek mimarlığın evrensel kurallarını, prensiplerini ortaya koymak ve bu yolda beş ana düzen ile Roma dönemi ve İtalyan Rönesansı'nın ana eserleri ve anıtsal binalarını temel almak olarak belirlenmiştir. Blondel klasik modellerin sonsuz geçerliliğine inanmaktadır ve estetiğin hiç değişmeyen mutlak değerler üzerine kurulu olmasını esas almaktadır. 1762'de müdür olan Jacques-François Blondel dönemiyle birlikte ise bu ilk akademi politikasını oluşturan klasik modellere Rokoko hariç Fransız klasik mimari geleneği de katılmıştır. Ayrıca mantıklı düşünmeyi öğrenmek için klasiklerin çalışılması, ama değişen zaman, insan ve malzemeye göre yeni mimarinin yaratılması da öngörülmektedir. Güzellik ve estetiğin değişken olduğu, mutlak olmadığı kabul edilmekle beraber, yine de uzun zaman içinde benimsenen fikirlerden türetilbildiği düşünülmüyordu. Öte yandan bu dönemde planlama ve yapı teknikleri fazla önem taşıymıyordu. 18. yüzyılın ikinci yarısından itibaren ise teoriye olan ilgi azalırken fizik, matematik, kimya ve yapı teknikleri ile malzeme bilgisi önem kazandı; Gotik mimariye ve onun yapı mantığına ilgi arttı." (Chafée, 1977'den Aktaran Kula Say, 2014 S.35-36).

Akademizm ve Neo- Klasisizm ilkeleri çerçevesinde eğitim verilen Beaux Art Okulu programında perspektif, desen, tarih ve anatomi dersleri yer almaktadır. 1863 yılından itibaren ise mevcut derslere sanat tarihi, genel tarih ve edebiyat dersleri de eklenmiştir (Gören, 1996'dan Aktaran Dilmaç, 2010, s. 71).

1870'ler ve sonrasında ise, Beaux Art Okulu'nun başarısı zirveye ulaşmış ve buradaki sistem tüm dünyada kabul gördüğü için bu dönemde dünyanın pek çok yerinden başarılı öğrenciler, buraya öğrenim görmek için gelmişlerdir. 1863 Reformu Beaux Art Okulu'nda da özel atölyelere ek resim atölyelerinin kalıcı olması, bu atölyelerin yürütücüsünün okul tarafından atanması, seçmeli derslerin sayısının artırılması gibi kalıcı birkaç değişikliğe sebep olmuştur. (Chafée, 1977'den Aktaran Kula Say, 2014 s.39). Okulun altın çağı ise 1871 yılı ile 1914'te 1.Dünya Savaşı'nın başlaması arası dönem olmuştur ve bu dönemde okulun prestiji çok yüksek olup buradan yetişen mimarlar dünya çapında bina üretmişlerdir (Chafée, 1977'den Aktaran Kula Say, 2014 s.39).

Mimarlık eğitiminin başlangıcı olarak adını duyuran ve bu eğitimde uzun süre egemenlik sürdüren Ecole des Beaux-Arts, modernist hareketin yaygınlaşması sonucu zayıflamış ve 20. yüzyılın ilk yarısında da eğitim sistemleri büyük ölçüde yeni bir oluşum olan Bauhaus'tan etkilenmiş ve akademik gelenek yerini tasarım okullarına bırakmıştır (Onur & Zorlu, 2017, s. 544).

Bauhaus Ekolü

Endüstri devrimi olarak adlandırılan üretim ve fabrika sistemi 18. yüzyılın son çeyreğinde İngiltere'de ortaya çıkmıştır. Endüstrileşme farklı ihtiyaçları doğurmuş, bu ihtiyaçları karşılayabilmek için yeni üretim sistemleri ortaya çıkmış, bu da toplumsal hayatta değişikliklere neden olmuştur (Tepecik & Toktaş, 2014, s. 33).

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Tüm bu gelişmeler sonucu sanat ve zanaatı birleştiren, el işçiliği ile üretimin yapılabilceği; tasarım eğitimi üzerine ilk okul 1919 yılında Almanya Weimar'da Walter Gropius tarafından Das Staatliche Bauhaus Yüksekokulu adıyla kurulmuştur (Güngör, 2005, s. 3).

1919 yılında Almanya'da kurulan ve tasarımı, endüstrideki gelişmelere bağılı olarak ortaya çıkan olanaklarla bütünleştirmeyi amaçlayan Bauhaus'un kurucu üyelerinden Walter Gropius'a göre, plastik sanatlar ile endüstriyel yenilikler birbirleriyle bir araya gelmesi gereken iki zıt kutuptur. Gropius dönemin sanatçıları form ve endüstriyel üretim tekniklerini bir araya getiremeyen kişiler, teknik elemanları da; form, fonksiyon ve ekonomi bileşiminin sanatçı desteği ile sağlanabileceğini idrak edemeyen kişiler olarak nitelendirmektedir. Bu nedenle, Bauhaus'ta amaç bütün plastik sanat ve zanaatları bir araya toplayarak, sanat-zanaat birliğini sağlamak ve bunu gerçekleştirecek bireyler yetiştirmektir (Civcir, 2015, s. 16).

Gropius, Bauhaus ile birlikte; resim, heykel, mimari gibi tüm sanat dallarını içine alan kombine bir el sanatları birliği oluşturmayı amaçlamıştır. El sanatlarına dayalı olarak oluşturduğu program ile güzel ve yararlı objeler meydana getirebilecek düzeyde tasarımcı ve zanaatkârlar yetiştirmeyi hedeflemiştir (Tepecik & Toktaş, 2014, s. 34).

Endüstri devriminin sebep olduğı gelişmeler sonucu ortaya çıkan Bauhaus ile oluşturulan ürünlerde sadece estetik yeterlilik aranmamış, aynı zamanda fonksiyona da önem verilmiştir. Okulda öğrencilerin üretim yapabilecekleri atölyelere yer verilmiş, ayrıca eğitim ve üretim dışında, Bauhaus okulu tüm konuların tartışıldığı, sanat ve tasarım alanında yeni fikir ve yaklaşımlara yer verilen, dönemin tasarım düşüncesinin yansıtıldığı bir kurum olmuştur (Tepecik & Toktaş, 2014, s. 35).

Bauhaus eğitim programı teorik eğitim ve atölyelerdeki uygulama çalışmalarını birleştirmiştir. Bu sistem Bauhaus'tan sonra gelişen sanat eğitimi anlayışlarının şekillenmesinde önemli bir rol almaktadır. Söz konusu Bauhaus eğitimi olduğunda akla ilk gelen şey, temel tasarım uygulamaları olmuştur. Başlangıç / hazırlık dersi olarak, öğrencilerin okula kabul edilip edilmeyeceğini belirlemek amacıyla 6 aylık süreyle teorik ve pratik olarak iki aşamalı bir deneme süreci olarak uygulanması planlanan temel tasarım eğitimi, dersin Bauhaus eğitimi ile özdeşleştirilmesine yol açan başarısı sonucu deneme amaçlı olmaktan çıkarak, sürekli olarak uygulanmasına karar verilmiştir (Seylan, 2005, s. 11,14).

Bauhaus dönemindeki temel tasarım uygulamaları Itten, Klee-Kandinsky ve Albers -Nagy tarafından yürütülmüş olup bu uygulamalar genel olarak şu şekildedir:

Itten Temel Tasarım Eğitimi Uygulamaları

1. Doğadan detaylı etütler; özellikle materyallerin yerinde sunumu ve güncel farklı materyallerle deneyimler

2. Çeşitli materyallerle oluşturulmuş kompozisyonların plastik araştırmaları

3. Eski ustaların analizleri (Herbert Bayer, 1979, s. 30)

Itten, öğrencilerin gözlem yolu ile yapısal özellik ve düzenlemelere ulaşımını aynı zamanda geniş malzeme yelpazesi ile çalışıp, bu malzemelerin dokusal, yapısal, organik özelliklerinin incelemelerine yeni biçim ve fonksiyon aramalarına imkan vermiştir. Yapılacak çalışmalar için örnek

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

göstermeyip, öğrencilerin hayal güçleri ile kendilerine özgü çalışmalar ortaya koymasını istemiştir (Bingöl, 1985'den Aktaran Seylan, 2005, s. 25).

Klee- Kandinsky ve Temel Tasarım Uygulamaları

Kandinsky, Klee ile birlikte temel tasarım dersinin teorik kısmını yürütmüştür. Klee, örnek model ya da biçim gösterip tekrar etme gibi uygulamalar yapmayıp, beyaz bir kağıt üzerinde nokta, noktadan hareketle çizgi ve çizgiden hareketle yüzeyler oluşmasını sağlayan çalışmalar yürütmüştür. Noktanın hareketiyle oluşan denge kavramı ve çizginin açıklık koyuluk değerlerinin ölçülebilirliğini incelemiştir. Klee, çizginin açık koyu farkı ifade ettiği için tartışabileceğini ve büyüklükleri sebebi ile ölçülebileceğini savunmuştur. Sanat için bilimsel çözümler bileşimi ile birlikte sezginin de önemli rol oynadığı konusu üzerinde durmuştur (İpşiroğlu, 1991'den Aktaran Seylan, 2005, s. 31,32).

Albers –Nagy ve Temel Tasarım Eğitimi Uygulamaları

Bauhaus'un usta olan ilk öğrencilerinden Josef Albers, Itten'in ayrılmasıyla temel tasarım dersinde aktif olarak görev almaya başlamıştır (Naylor,1985'ten Aktaran Seylan, 2005, s. 27). Albers, Itten'den farklı olarak dersin sezgisellikten çok, atölye üretimine yönelik olması gerektiğini savunmuştur. İleriki atölye çalışmalarına hazırlık oluşturması adına, ahşap-metal, cam, taş, dokuma ve boya gibi gereçlerin farklılıklarını ve birbirleri ile olan ilişkilerinin anlaşılmasını önemsemiştir (Naylor,1985'ten Aktaran Seylan, 2005, s. 27) .

Moholy Nagy ve Josef Albers tarafından yürütülen temel tasarım eğitimi dersi malzeme ve biçim sorunlarıyla uğraşan iki yarıdan oluşmaktadır. Nagy, form deneyimlerini yönetirken; Albers, atölye çalışmalarını devam ettirmiştir (Herbert Bayer, 1979, s. 88).

Albers'in dersi yaparak öğrenme temeline dayanmaktadır. Forma yaklaşımı da materyallerin nitelik ve imkanlarını keşfetmek amaçlıdır (Naylor,1985'ten Aktaran Seylan, 2005, s. 28).

Nagy, dersinde öğrencilerin temel bilgilerle donatılarak, onların kişisel yönelimleri ile çevrelerine karşı tutumlarının nedenlerini anlamaları, duyarlılıklarını artırmalarını sağlamayı amaçlamıştır. Nagy'e göre tasarım eğitimi sadece tasarımcı yetiştirmek değil, insan yaşamı için gerekli temel eğitimin, algısal yeteneklerin geliştirilmesidir (Norbert 1999'dan Aktaran Seylan, 2005, s. 28,29).

Albers yaptığı uygulamalarda ulaşılması ve kullanımı kolay sıradan malzemeler ile şaşırtıcı sonuçlara varılabileceğini göstererek tüm dünyada başarısıyla ilgi toplamıştır. Bu çalışmalar sayesinde öğrenciler malzeme olanaklarını öngörerek çalışma sırasında oluşan hataları malzeme olanaklarını tanımada bilgiye dönüştürmüştür. Bu şekilde de öğrenci, endüstri üretim mantığının gerektirdiği düşünce sistemi ve altyapısını kazanmış olmaktadır (Seylan, 2005, s. 29).

Mimari tasarım eğitimine ikinci bakış açısı olan Bauhaus'un Beaux-Arts modelinden en belirgin farklılığı öğrenciyi her tür koşullanmadan kurtararak, yaratıcılık, hayal gücü ve bireysel ifade olanaklarını ön plana çıkarmaktır. Gropius'a göre eğitimin amacı belli bir bilgi-beceri kazandırmaktan ziyade, karşılaşılabilecek sorunlara yönelik bir yaklaşım ya da yöntem öğretmektir. Bu nedenle de akademik gelenekte önemli yer tutan çizim ve tarih gibi teorik derslere daha az yer verir (Droste, 2002'den Aktaran Arıdağ & Aslan, 2012, s. 50). Bauhaus Temel Tasarım eğitimi kurucusu Itten'in amacı da öğrencinin daha önce edindiği şemaları ya da düşünce kalıplarını sorgulayabilmesini, sorunların çözümüne yönelik karar vermeden, onları tutarlı olarak

irdeleyebilmesi ve bunları kişiliği ile bütünleştirerek deneyimleyebilmesini sağlamaktır. (Lerner, 2005'den Aktaran Arıdağ & Aslan, 2012, s. 50). Bu durumlar bile buradaki usta-çırak ilişkisinin Beaux-Arts'dakinden farklı olduğunu fakat atölyelerde tamamen ortadan kalkmadığını göstermektedir. Beaux-Arts'da usta, Bauhaus'a göre daha fazla otorite sahibi, sonuç ürünün oluşmasında hâkim güç olarak karşımıza çıkar ve burada deneyim kesin kuralları olan hazır biçimlerin tekrarıyla elde edilir. Bauhaus ile Beaux-Arts'ın ortak özellikleri ise Bauhaus'un, Beaux-Arts'da olduğu gibi, tasarım eğitimi bir davranış geliştirme süreci olarak görmesi ve her ikisinin de ister mimarın kendisinde olsun, isterse doğada aransın, evrensel doğruların varlığını kabul ediyor olmasıdır (Uluoğlu, 1990'dan Aktaran Arıdağ & Aslan, 2012, s. 50).

Günümüz Temel Tasarım Eğitimi

Mimari tasarım eğitimi, Beaux-Arts ve Bauhaus ekollerinden günümüze kadarki süreçte sürekli üzerinde durulan bir konu olması ve bu eğitimdeki stüdyo geleneğinin farklılaşarak sürdürülmesi nedeniyle önemlidir (Arıdağ & Aslan, 2012, s. 50). Beaux Arts ile ortaya çıkan tasarım stüdyolarının sistematiği günümüzde öğrencilerin bireysel tecrübe ve arayışlarını desteklemesinin yanı sıra, stüdyo yürütücüsünün izlediği yol ve yöntem ile şekillenmektedir.

Bu stüdyolarda sürdürülen temel tasarım eğitim dersi ise üniversitelerde ilk ya da ilk ve ikinci yarıyıl olmak üzere temel tasarım, temel tasarım ve görsel sanatlar, temel eğitim, iç mimarlıkta temel tasarım eğitimi, basic design gibi adlarla yer almaktadır. Okullarda genel olarak bu derste öğrencilere görsel algı, tasarım elemanları, tasarım ilkeleri gibi konular aktarılmaktadır. Farklı isimlerle anılan ve farklı içerik ve tekniklerle konu aktarımlarını sağlayan bu ders, tasarım eğitiminin diğer dersleri için altyapı oluşturmaktadır.

Bauhaus ekolünün herhangi bir yönü ile kurumlarda sürdürülmesi ile verilmekte olan temel tasarım eğitimi Yıldırım (2018) tarafından yapılan yüksek lisans tez çalışmasında 6 üniversite üzerinden içerik analizi yolu ile incelenmiş ve temel tasarım eğitiminde mevcut durum tespit edilmiştir. Buna göre;

"Hacettepe Üniversitesi, TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi ve Başkent Üniversitesi'nde soyut ve ikinci boyutta başlayan problemin gelişerek ve dönüşerek üç boyutlu somut bir ürüne dönüştüğü, Bilkent Üniversitesi'nde de soyut bir başlangıç olduğu fakat ikinci boyutta kompozisyon oluşturmaktan çok seçilen bir kavram ya da öge üzerinden soyutlama yapılarak 3. boyutta somut bir ürüne ulaşıldığı, Atılım Üniversitesi'nde iki boyutlu soyut kompozisyonel çalışmaların 2,5. boyuta evrilebildiği ve son olarak da Selçuk Üniversitesi'nde güz yarıyılı temel tasarım eğitimi kapsamında yapılan çalışmaların ikinci boyutta sınırlı kaldığı herhangi bir üç boyutlu çalışma yapılmadığı görülmektedir. " (Yıldırım, 2018 s. 104).

Bu çalışmadan elde edilen veriler doğrultusunda Beaux Arts ekolü ile ortaya çıkan tasarım eğitimi ya da temel tasarım eğitimi olgusunun, bu alanda eğitim veren günümüz kurumlarında geçmiş ekollerden izler barındıracak şekilde sürdürüldüğünü göstermektedir. Bu durum da stüdyolarda geçmişin izlerinin hâlâ devam etmekte olduğunu, daha önceki ekollerin (Beaux Arts, Bauhaus) içinde bulunan dönemin önemli gelişmeleri ile ortaya çıktığı ya da yön değiştirdiği düşünüldüğünde, mevcut temel tasarım eğitimi kurgularında günümüz önemli gelişmelerinden olan teknoloji, bilgi çağından izler görülmemekte ve çalışmalar geleneksel yöntemler paralelinde sürdürülmektedir.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Amaç

Çalışma;

- Günümüz dijital teknolojilerinden temel tasarım eğitiminde faydalanmalı mıyız? Ne ölçüde faydalanıyoruz?/
- İç Mimarlık bölümlerinde sürdürülen güncel/mevcut temel tasarım eğitimi dijital çağın gerekliliklerine uygun mudur?/ uygun olmalı mıdır? Sorularından oluşan problem cümlelerinden hareketle oluşturulmuştur.

Çalışmanın amacı, mevcut koşullar ve çağın getirilerine uygun olacak şekilde, dijitalleşme ile geleneksel temel tasarım eğitimi tekniklerinden farklı olacak bir uygulama ya da gelenekselden dijitalle geçişte başlangıç olarak yer alabilecek yaklaşıma sahip bir uygulama/işleyiş önerisi sunabilmek için dijitalliğin gerekliliğine dair öğrenci ve uzman görüşü almaktır.

Bu yeni öneriyi ortaya koyabilmek için üniversitelerde temel tasarım eğitimi ders yürütücüleri ile görüşülerek onlardan öneri/beklenti/sorun/çözüm gibi geri dönüşler ya da veriler toplanıp bu verilerin dijitallikle nasıl birleştirileceği kurgulanarak çalışma oluşturulacaktır. Ortaya konulacak öneri geleneksel eğitimden dijital eğitime geçiş için bir ara basamak işlevi görebilecektir.

Yöntem ve Metot

Çalışma nitel araştırma yöntemi ile oluşturulmuş olup, veri toplama tekniği olarak literatür incelemesi, gözlem, görüşme ve anket çalışması tekniklerinden faydalanılmıştır. Anket çalışması iki aşamalı olarak kurgulanmış, ilk aşamada temel tasarım eğitimi alan İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümü öğrencilerine, sonrasında da temel tasarım eğitimi ders yürütücülerine uygulanmıştır.

Çalışmanın örneklemini Hacettepe Üniversitesi ve Nuh Naci Yazgan Üniversitesi Temel Tasarım Eğitimi stüdyosu Öğrencileri ve öğretim üyeleri oluşturmaktadır. Çalışmada 42'si öğrenci 4'ü ders yürütücüsü olmak üzere toplam 46 katılımcıya anket çalışması uygulanmıştır.

Çalışmada, seçilen üniversitelerinden birinin devlet diğerinin ise vakıf üniversitesi olması ve biri köklü bir geçmişe sahip iken diğerinin yeni bir üniversite olması sebebi ile bu değişkenlerin anlamlı sonuçlar ifade edip etmediğini tespit edebilmek amacıyla bu örneklem grubu belirlenmiştir.

Bulgular

Anket çalışması Hacettepe Üniversitesi'nden 17 ve Nuh Naci Yazgan Üniversitesi'nden 25 olmak üzere toplam 42 öğrenciye uygulanmıştır. Anketlerden elde edilen veriler ise şu şekildedir:

1. Öğrenci görüşlerine yönelik bulgular;

1.1 Hacettepe Üniversitesi

Hacettepe Üniversitesi'nde çalışmaya katılan 17 öğrencinin tümü aldığı temel tasarım eğitiminden memnun olduğunu belirtmiş ve temel tasarım eğitiminde dijital çağın teknolojilerinden faydalanmalı mıyız sorusuna ise 9 öğrenci evet yanıtını verirken 8 öğrenci ise hayır yanıtını vermiştir. Bu durum öğrencilerin %100'nün mevcut işleymen memnun olduğunu ve dijitallik beklentilerine ise %52'sinin olumlu %48'inin ise olumsuz cevap verdiğini göstermektedir. Temel tasarım eğitiminde dijitalliğin gerekliliğini savunan öğrencilerin gerekçeleri;

- Teknoloji ve tasarım birleştiğinde olumlu sonuçlar alınabileceği,
- İçinde bulunduğumuz çağa uygun olması,

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

- Teknolojiden faydalanmak,
- Kolay ve pratik olabileceği,
- Keyifli ve verimli olabileceği
- Çağın getirilerinden ve yeniliklerinden faydalanmak şeklinde ifade edilirken, Hayır, cevabını veren öğrencilerin gerekçeleri ise;
- İlk olarak alınan tasarım eğitiminin manuel olmasının tasarım yetisinin geliştirmede faydalı olduğu,
- El becerilerini geliştirmek,
- El becerisi ile yapılan tasarımların işlevini daha iyi gerçekleştirebilecek olması,
- El becerisine dayalı çalışmaların birinci sınıfa daha uygun olması,
- Manuel çalışmanın gelişimsel açıdan daha faydalı olması şeklinde ifade edilmiştir.

Hacettepe Üniversitesi temel tasarım stüdyosu öğrencileri ile gerçekleştirilen anket çalışmasına ait bulguların grafikler üzerinden ifadesi ise şu şekildedir:

A. Aldığınız Temel Tasarım Eğitimi dersinin işleyişinden memnun musunuz?

B. Temel tasarım eğitimi dersinde dijital çağın teknolojilerinden faydalanılsın ister misiniz?

T.T.E'de Dijitallik Beklentisi Hacettepe Üniversitesi

1.2 Nuh Naci Yazgan Üniversitesi

Nuh Naci Yazgan Üniversitesi'nde ankete katılan 25 öğrenciden 4'ü aldığı temel tasarım eğitiminden memnun olmadığını 21'i ise memnun olduğunu belirtmiştir. Temel tasarım eğitiminde dijital çağın teknolojilerinden faydalanmalı mıyız sorusuna ise 21 öğrenci evet yanıtını verirken 4 öğrenci hayır yanıtını vermiştir. Bu durum öğrencilerin %81'in aldığı dersten memnun olduğunu, %19'unun ise olmadığını yine aynı şekilde %81'inin temel tasarım eğitiminde dijitalliğe olumlu baktığını, %19'unun ise olumsuz görüş bildirdiğini göstermektedir. Temel tasarım eğitiminde dijitalliğin gerekliliğini savunan öğrencilerin gerekçeleri;

- İleriki sınıflar ve iş hayatında faydalı olacağı için,
- Verilen konuların görsellerle desteklenmesinin yararlı olacağı için,
- Verimli olacağı için,
- Kolaylaştırıcı olacağı için,

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

- Zamandan tasarruf sağlayacağı için,
- İleride tamamen bilgisayar ortamına geçileceği için,
- Günümüz çağına uygun olduğu için şeklinde ifade edilirken, Hayır, cevabını veren öğrencilerin gerekçeleri ise;
- El becerisini geliştirmek gerekliliği,
- Bilgisayar aracılığıyla eğitimin çok sağlıklı bulunmaması şeklinde ifade edilmiştir.

Nuh Naci Yazgan Üniversitesi temel tasarım stüdyosu öğrencileri ile gerçekleştirilen anket çalışmasına ait bulguların grafikler üzerinden ifadesi ise şu şekildedir:

A. Aldığınız Temel Tasarım Eğitimi dersinin işleyişinden memnun musunuz?

B. Temel tasarım eğitimi dersinde dijital çağın teknolojilerinden faydalanılsın ister misiniz?

T.T.E'de Dijitalite Beklentisi NNYÜ

Hacettepe Üniversitesi ile Nuh Naci Yazgan Üniversitesi anket sonuçlarını karşılaştırdığımızda; Hacettepe Üniversitesinde öğrencilerin %100'ü mevcut temel tasarım eğitimi işleyişinden memnun iken Nuh Naci Yazgan Üniversitesinde bu oran %81'dir. Temel tasarım eğitiminde dijital çağın teknolojilerinden faydalanmaya yönelik görüşler Hacettepe Üniversitesinde %52 evet iken, Nuh Naci Yazgan Üniversitesinde bu oran %81'dir.

Anket çalışması üzerinden total duruma baktığımızda 42 katılımcıdan 38'i aldığı temel tasarım eğitiminden memnun olduğunu söylerken 4 öğrenci ise memnun olmadığını belirtmiştir. Bu durumda öğrencilerin %90'ı mevcut işleyişten memnun, %10'u ise memnun değildir.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Mevcut T.T.E'de Memnuniyet (Genel)

Temel tasarım eğitiminde dijital çağın teknolojilerinden faydalanılmasına yönelik ise 30 öğrenci evet yanıtını verirken, 12 öğrenci ise hayır yanıtını vermiştir. Buna göre de katılımcıların %71'i dijitallikten yana iken %29'u ise değildir.

T.T.E'de Dijitallik Beklentisi (Genel)

2.Ders yürütücüsü görüşlerine yönelik bulgular

Temel tasarım eğitimi ders yürütücülerinin tasarım eğitiminde dijitalliğe yönelik görüşlerini öğrenmek için; öğrenci anketine benzer içerikte şekillenen anket çalışması 2'si Nuh Naci Yazgan Üniversitesi 2'si de Hacettepe Üniversitesi'nden olmak üzere toplam 4 ders yürütücüsüne uygulanmıştır. Bu doğrultuda elde edilen sonuçlar şu şekildedir:

Hacettepe Üniversitesi'nde çalışan iki ders yürütücüsünden ilki; mevcut temel tasarım eğitiminin dijital çağın gerekliliklerine uygun olduğunu düşünüyor musunuz sorusuna; yeteri kadar olmadığı yanıtını vermiş olup, bu eğitimde dijitalliği gerekli buluyor musunuz sorusuna ise, gerekli ancak öncelikli bulmadığını, önceliğin öğrencilerin el becerileri ve zihinsel düşünme yöntemini geliştirmek olduğunu, dijitalliğin ise dersin ana işleyişi değil de yöntemi olabileceğini bunun da dijital ve manuel içeriklerin birleştirilmesiyle sağlanabileceğini belirtmiştir.

Hacettepe Üniversitesi'ndeki bir diğer ders yürütücüsü ise mevcut işleyişin geleneksel metotlarla sürdürüldüğünü, dijitalliğin ise kısıtlı da olsa tasarım eğitime dahil edilmesi gerektiğini bunun ise ikinci yarıyı gerçekleştirilmesi gerektiğini belirtmiştir.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Nuh Naci Yazgan Üniversitesi temel tasarım eğitimi ders yürütücülerinden ilki sürdürmekte oldukları temel tasarım eğitiminin dijital çağın gerekliliklerine uygun olmadığını, dijitalliğin ise hızlı öğrenmeyi sağlayabilmesi ve teknolojiiden faydalanılması açısından gerekli olduğunu belirtmiştir.

Nuh Naci Yazgan Üniversitesi'ndeki bir diğer ders yürütücüsü ise, mevcut işleyişin dijital çağın gerekliliklerine uygun olmadığını, aynı zamanda da temel tasarım eğitimi yaratıcılığa dayanan bir yapıda olduğu için dijitalliğin gerekli olmadığı şeklinde yorumda bulunmuştur.

Sonuç

İçerisinde bulunduğumuz teknoloji çağı/dijital çağ her alanda etkisini gösterdiği gibi eğitim alanında da göstermektedir. Bu etkiyi ya da bu etkiye yönelik görüş ve beklentileri tasarım ile ilgili disiplinlerde hazırlık/başlangıç eğitimi kapsamında verilen temel tasarım eğitimi üzerinden iç mimarlık bölümü özelinde tespit etmek amacıyla oluşturulan çalışmada elde edilen veriler yorumlanarak sonuçlara ulaşılmıştır.

Çalışma ortaya konulurken bu eğitimde dijitalliğin ya da teknolojinin gerekliliği düşünülmüş fakat hangi aşamada ya da ne seviyede yer alması gerektiği konusunda deneyimli yürütücülerin ve aslında bu olguyu dönem boyunca yaşayan öğrencilerin görüşlerine başvurarak, önerinin nasıl ve hangi aşama için şekilleneceği tespit edilmeye çalışılmıştır. Bu gerekliliği Hacettepe Üniversitesi ve Nuh Naci Yazgan Üniversitesi üzerinden tespit etmeye çalışan çalışmada elde edilen bulguların yorumlanması ile varılan sonuçlar şu şekilde özetlenebilir.

Hacettepe Üniversitesi (HÜ) ile Nuh Naci Yazgan Üniversitesi (NNYÜ) anket sonuçlarını karşılaştırdığımızda; Hacettepe Üniversitesi'nde öğrencilerin %100'ü mevcut temel tasarım eğitimi işleyişinden memnun iken Nuh Naci Yazgan Üniversitesi'nde bu oran %81'dir. Temel tasarım eğitiminde dijital çağın teknolojilerinden faydalanmaya yönelik görüşler Hacettepe Üniversitesi'nde %52 evet iken, Nuh Naci Yazgan Üniversitesi'nde bu oran %81'dir. Bu bulgular HÜ ve NNYÜ öğrencileri beklentileri arasında belirgin farklar olduğunu göstermektedir. Aynı zamanda HÜ'de dijitalliğe evet ve hayır oranı çok yakinken NNYÜ'de dijitallik beklentisi belirgin bir farkla öndedir.

HÜ ile NNYÜ arasında dijitallik beklentisine yönelik farkın bu kadar çok olması; Hacettepe'nin oturmuş bir sistem ve işleyişe sahip olması ve burada sürdürülen uygulamaların öğrencilere teşvik edici gelmesi ve el becerilerini geliştirmelerine katkı sağlıyor olduğunu düşünmeleri olarak açıklanabilir.

Bu farklılığın, kurumların öğrenci profilinden de kaynaklanıyor olabileceği düşünülmektedir. Hacettepe Üniversitesi yüksek başarı sıralamasına sahip öğrencilerden oluşurken, Nuh Naci Yazgan Üniversitesi'nde başarı sıralaması daha düşük olan öğrenciler yer almaktadır. Bu durumun da öğrenci görüş ve beklentilerindeki farklılığın sebebi olabileceği düşünülmektedir.

Ayrıca genel olarak ulaşılan sonuca göre temel tasarım eğitiminde dijitalliğe öğrenciler tarafından olumlu bakıldığı, olumlu bakışın gerekçelerinin ise yaygın olarak içinde bulunulan teknoloji çağının getirilerinden faydalanmak, hız ve kolaylık sağlaması olarak gösterilmiştir. Temel tasarım eğitiminde dijitalliğe olumsuz bakılma sebebi ise; ilk yıl eğitiminde el becerisi geliştirmenin gerekli ve faydalı olduğu düşüncesidir.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Bu gereklilik konusunda ders yürütücüsü görüşleri ise genel olarak dijitalliğin gerekli olduğu fakat bunun bir işleyiş olarak değil derste faydalanılan bir yöntem olarak yer alması gerektiği ya da ilk yarıyıl değil ikinci yarıyıl yer verilmesi gerektiği şeklindedir. Bu önerilerin gerekçeleri ise, öğrencilerde yaratıcılık ve el becerilerinin manuel olarak geliştirilmesi ya da manuel olarak gelişeceği düşüncesidir.

Buna göre elde edilen veriler ışığında temel tasarım eğitiminde teknolojiden faydalanmaya ya da dijital ortama geçmeye genel olarak olumlu bakıldığı fakat başlangıçta el becerisini geliştirmeye yönelik manuel çalışmalara yer verilmesinin beklendiği görülmektedir. Bu nedenle çalışma sonucunda elde edilen bulgular doğrultusunda temel tasarım eğitiminde tamamen dijital bir kurgu barındıran (uzaktan eğitim, çevrimiçi eğitim) içeriklerden ziyade hem geleneksel yaklaşımlarda olduğu gibi genel yeti (el becerisi, yaratıcılık, malzeme potansiyelini tanıma) ve kazanımların sağlanabileceği bir süreç, hem de teknoloji ya da dijitallığı yavaş yavaş dahil edebilecek yöntemler ile daha güçlü ve güncel bir eğitim yaklaşımı sağlanabileceği, bunun ise mevcut işleyişlerdeki tasarım kurgusu ile dijitalleşme araçlarının geliştirilecek yöntem yaklaşımlarında kullanımı ile sağlanabileceği düşünülmektedir. Böylece tasarım eğitiminde geleneksellik-dijitallik birlikteliği sağlanmış olabilecek ve bu birliktelik ilerleyen yıllarda tamamen dijitalliğe geçilmesi durumunda bu sürece alt yapı sağlamış olacaktır.

Kaynakça

Arıdağ, Levent; Aslan, Esra, (2012), “Tasarım Çalışmaları-1 Stüdyosunda Uygulanan Yaratıcı Drama Etkinliklerinin Mimarlık Öğrencilerinin Yaratıcı Düşünce Becerilerinin Gelişimine Etkisi ”Megaron, İstanbul.

Aytekin, Cemile Arzu, (2008), Resim-İş Eğitimi Anabilim Dalı Öğrencilerinin Anasanat Atölye Tercihleri İle Temel Tasarım Dersine Yönelik Tutum, Algı Ve Beklentileri Arasındaki İlişki, Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, İzmir.

Civcir, Esmâ. (2015). Temel Tasarım ve Tasarım İlkeleri, Akademisyen Kitabevi, Ankara.

Çellek, T.; Sağocak, M., (2014), Temel Tasarım Sürecinde Yaratıcılık, Grafik Kitaplığı, İstanbul.

Denel, Bilgi. (1970). Tasarım Üzerine Bir Deneme, Yükselen Matbaacılık, İstanbul.

Denel, Bilgi.(1981). Temel Tasarım Ve Yaratıcılık, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Yayınları, Ankara.

Dilmaç, Oğuz, (2014), “Paris Ulusal Güzel Sanatlar Yüksek Okulu (École Des Beaux Art's) Ve Sanat Eğitimi Tarihimizdeki Yeri”, Gazi Üniversitesi Mühendislik Mimarlık Fakültesi Dergisi, Ankara.

Güngör, Hulusi. (2005). Temel Tasar (Genişletilmiş 3. Baskı), Eren Ofset Matbaası, İstanbul.

Gürer, Latife. (1990). Temel Tasarım, İTÜ Yayınları, İstanbul.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEMEL TASARIM EĞİTİMİ VE BU EĞİTİMDE DİJİTALLEŞMEYE YÖNELİK GÖRÜŞ VE BEKLENTİLER

Gürer, Latife. (1992). Görsel Sanat Eğitimi Ve Mekan-Form, İTÜ Mimarlık Fakültesi Baskı Atölyesi, İstanbul.

Herbert Bayer, W. G. (1979). Bauhaus 1919-1928, The Museum of Modern Art Publisher, New York.

Kula Say, Seda, (2014), Beaux Arts Kökenli Bir Mimar Olarak Alexandre Vallauray'nin Meslek Pratiği ve Eğitimciliği Açısından Kariyerinin İncelenmesi, İstanbul Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, İstanbul.

Onur, Dilara; Zorlu, Tülay, (2017), “Tasarım Stüdyolarında Uygulanan Eğitim Metotları ve Yaratıcılık İlişkisi” The Turkish Online Journal of Design, Art and Communication - TOJDAC, İstanbul.

Özer, Bülent. (2009). Kültür Sanat Mimarlık, Yem Yayınevi, İstanbul.

Seylan, Ali,(2004), Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümlerinde Temel Tasarım (Basic Design) Dersinin Verimlilik Düzeyini Artırıcı Uygulama Modellerinin Araştırılması Ve Geliştirilmesi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü,Samsun.

Seylan, Ali. (2005). Temel Tasarım, İletişim Yayınları, İstanbul.

Tepecik, A.; Toktaş, P. (2014). Güzel Sanatlar Fakültelerinde Temel Sanat Eğitimi, Gece Kitaplığı, Ankara.

Toktaş, Pınar, (2009), Güzel Sanatlar Eğitimi Veren Yükseköğretim Kurumlarında Temel Sanat Eğitimi/Temel Tasarım Dersine İlişkin Öğretim Elemanı Ve Öğrenci Görüşlerinin Değerlendirilmesi, Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.

Yıldırım, İpek, (2018), İç Mimarlık Bölümlerindeki Temel Tasarım Eğitiminin Teorik ve Pratik

Yönden İçerik Analizi, Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü, Ankara.